

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr. 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego“:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDAŃSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUDZIĄDZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 34; tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 105-00 i 120-27; LWÓW, Akademicka 11, I p., tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 11524; ŁUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAŃ, Aleja Marsz. J. Piłsudskiego 24, tel. 28-57, 28-58 i 28-49; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 17-85.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 18. Zarządzenie Komisarza Demobilizacyjnego dla obszaru województwa pomorskiego, miasta i powiatu Bydgoszcz, miasta i powiatu Inowrocław oraz powiatów szubińskiego i wyrzyskiego z dnia 30 grudnia 1936 r. o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo - Rozjemczej w Gdyni z dnia 11 grudnia 1936 r. o warunkach pracy i płacy w przemyśle rybnym (wędzarnianym i konserwowym) na terenie portu i miasta Wielkiej Gdyni.

WYSZEDEŁ Z DRUKU NR 3 DZIENNIKA USTAW RZECZYSPOLITEJ POLSKIEJ Z DNIA 14 STYCZNIA 1937 R., ZAWIERAJĄCY TREŚĆ NASTĘPUJĄCĄ:

USTAWA:

Poz. 22 — z dnia 12 stycznia 1937 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do zaciągnięcia pożyczek zagranicznych i kredytu zagranicznego we frankach francuskich na cele obrony Państwa.

POROZUMIENIA:

Poz. 23 — o wzajemnym uznawaniu okrętowych świadectw pomiarowych między Rzeczpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisane w Moskwie dnia 31 marca 1936 r.

Poz. 24 — Oświadczenie rządowe z dnia 31 grudnia 1936 r. w sprawie zatwierdzenia porozumienia między Rzeczpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Moskwie dnia 31 marca 1936 r. o wzajemnym uznawaniu okrętowych świadectw pomiarowych.

Poz. 25 — o opłatach portowych między Rzeczpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, podpisane w Moskwie dnia 31 marca 1936 r.

Poz. 26 — Oświadczenie rządowe z dnia 31 grudnia 1936 r. w sprawie zatwierdzenia porozumienia między Rzeczpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Moskwie dnia 31 marca 1936 r. o opłatach portowych.

KONCOWY PROTOKÓŁ DELIMITACYJNY:

Poz. 27 — między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Rumunii, podpisany w Bukareszcie dnia 17 maja 1935 r.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA:

Poz. 28 — Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 czerwca 1936 r. o zasadach i warunkach spłat lokat instytucji kredytowych i prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego, w bankach komunalnych i komunalnych kasach oszczędności, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych, oraz pożyczek, udzielonych związkowi samorządowemu przez komunalne kasy oszczędności.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE:

Poz. 29 — z dnia 17 grudnia 1936 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia celnego między Rzeczpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 3 marca 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oO—

Zarządzenia Władz Naczelnych

—oO—

18.

ZARZĄDZENIE

Komisarza Demobilizacyjnego dla obszaru województwa pomorskiego, miasta i powiatu Bydgoszcz, miasta i powiatu Inowrocław oraz powiatów szubińskiego i wyrzyskiego

z dnia 30 grudnia 1936 r.

o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo - Rozjemczej w Gdyni z dnia 11 grudnia 1936 r. o warunkach pracy i płacy w przemyśle rybnym (wędzarnianym i konserwowym) na terenie portu i miasta Wielkiej Gdyni.

Na podstawie § 23 rozporządzenia o przyjmowaniu i wydalaniu robotników podczas okresu demobilizacji gospodarczej z dnia 3 września 1919 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej, str. 1500) zarządzam co następuje:

§ 1.

Orzeczeniu Komisji Pojednawczo-Rozjemczej w Gdyni z dnia 11 grudnia 1936 r. o warunkach pracy i płacy w przemyśle rybnym (wędzarnianym i konserwowym) na terenie portu i miasta Wielkiej Gdyni nadaje moc obowiązującą, poczynając od dnia 11 grudnia 1936 r.

Tekst orzeczenia podany jest w załączeniu do zarządzenia niniejszego.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Komisarz Demobilizacyjny:
(—) Inż. H. Zagrodzki.

ORZECZENIE.

Komisja Pojednawczo - Rozjemcza w Gdyni, ustanowiona rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej z dnia 24-go czerwca 1935 roku (Dz. U. R. P. Nr 50/35, poz. 331), działając na podstawie dekretu z dnia 23 grudnia 1918 roku o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz rozjemstwie w zatargach pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 1456) w celu załatwienia zatargu dotyczącego warunków pracy i płacy dla robotników i robotnic zatrudnionych w przemyśle rybnym a mianowicie: wędzarnianym i konserwowym na terenie Wielkiej Gdyni, na posiedzeniach w dniach 10 i 11 grudnia 1936 r. w lokalu Inspektoratu Pracy 60 Obwodu w Gdyni w składzie ustalonym zgodnie z § 15 dekretu z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz rozjemstwie w zatargach pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 1456)

Przewodniczący: Inż. Józef Helbrecht
Inspektor Pracy 60 Obwodu

Ławnicy ze strony pracodawców: Hryniewicki Antoni
Nacz. Morskiego Urzędu Rybackiego
Inż. Skarżyński Józef
Inż. Strokowski Stefan

Ławnicy ze strony pracobiorców: Tusk Jan
Sobczak Ignacy
Zborowski Włodzimierz

w obecności uczestników zatargu ze strony pracodawców:

Związek Fabrykantów i Przemysłowców w Gdyni, Sekcja Przemysłu Rybnego, w osobach:

Kunerta Józefa Hen-Dyrektora Związku Fabrykantów i Przemysłowców w Gdyni

Krakowskiego Adolfa Wiceprezesa Sekcji Przemysłu Rybnego Związku Fabrykantów i Przemysłowców w Gdyni

ze strony pracobiorców:

C. K. Z. Z. Związek Robotników Przemysłu Spożywczego w Polsce oddział w Gdyni w osobach: Pawlińskiego Franciszka — sekretarza wymienionego związku,

oraz delegatek:

Pac Stanisławy
Kalinowiczówny Marii,
Lauterbachówny Zofii,
Stanisławskiej Stanisławy —

po zbadaniu całokształtu sprawy, przeprowadzeniu postępowania dowodowego, wysłuchaniu głosów stron, ustaleniu punktów spornych, oraz po stwierdzeniu, że nie można doprowadzić stron prowadzących spór do ugody, na podstawie §§ 25 i 27 dekretu z dnia 23 grudnia 1918 roku o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz o rozjemstwie w zatargach pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 1456) wydaje następujące orzeczenie:

§ 1.

Zakres działania orzeczenia.

Orzeczenie niniejsze obowiązuje wszystkie wędzarnie ryb, fabryki konserw i przetworów rybnych, znajdujące się na terenie portu i miasta Wielkiej Gdyni.

§ 2.

Płace.

Ustala się dla pracowników i pracownic zatrudnionych w wędzarniach ryb, fabrykach konserw i przetworów rybnych minimalne stawki płac za godzinę, oraz stawki akordowe w następujących wysokościach:

- 1) pracownica przy nawlekaniu szprotek za 50 klg surowca wysypanego na stół bez odliczenia odpadków (włączając czynności nawlekania, płókania, ułożenia różnów na ramy, rozsunięcia na ramach i odniesienie ram do pieca) 1.30 zł,
- 2) pracownica przy pakowaniu szprotek za 50 klg surowca według ilości świeżych szprotek bez odliczenia odpadków (włączając czynności przyniesienia ramy na stół, wyłożenia skrzynek papierem, ułożenia szprotek w skrzynce, przysypanie solą i ważenie) 0.40 zł,
- 3) Pracownica przy pakowaniu szprotek na godzinę 0.40 zł,
- 4) a) pracownik przy piecach w pierwszym miesiącu praktyki za godzinę 0.50 zł,
b) pracownik przy piecach w następnych miesiącach za godzinę 0.55 zł,

- 5) a) pracownica przy piecach w pierwszym miesiącu praktyki za godzinę . 0.35 zł,
 b) pracownica przy piecach w następnych miesiącach na godzinę . 0.42 zł,
 6) pracownica przy innych pracach za godzinę . 0.33 zł,
 7) pracownica przy konserwach i marynatkach za godzinę . 0.30 zł,
 8) za zbijanie ręczne skrzynek od każdych 1000 skrzyń a 10 — 12 funtów 15.00 zł, od każdych 1000 skrzyń a 5 funtów 10.00 zł.
 U w a g a: Pracodawca może stosować dla pracownic przy pakowaniu szprotek według swego uznania płacę akordową lub godzinową.

§ 3.

Czas pracy.

Czas pracy, przerwy pracy regulują odnośne ustawy.

W wypadkach przewidzianych ustawą czas pracy może być przedłużony do 12 godzin na dobę, jednakże nie może przekraczać 48 godzin na tydzień.

§ 4.

Środki ochronne przy pracy.

Wszystkie pracownice otrzymują czepki płócienne, które winny całkowicie zakrywać włosy, a ponadto otrzymują fartuchy.

Pracownice zatrudnione przy nawlekaniu i płókanii ryb otrzymują fartuchy nieprzemakalne i trepy drewniane.

Pracownicy i pracownice przy piecach otrzymują okulary i rękawice skórzane.

Wymienione środki ochronne winien wydać pracodawca bezpłatnie do użytku pracowników na czas pracy.

Środki ochronne pozostają własnością pracodawcy.

Wszystkie wędzarnie winny być zaopatrzone w umywalnie z ciepłą bieżącą wodą z dostateczną ilością kranów.

§ 5.

Postanowienia ogólne.

Orzeczenie niniejsze zastępuje na mocy samego prawa wszelkie postanowienia umów zbiorowych, których postanowienia byłyby mniej korzystne niż postanowienia orzeczenia niniejszego.

Warunki umowy indywidualnej o pracę mniej korzystne dla pracowników niż przewiduje orzeczenie są nieważne i ulegają zastąpieniu z mocy prawa przez odpowiednie postanowienia orzeczenia niniejszego, natomiast warunki korzystniejsze pozostają w mocy.

§ 6.

Interwencja Związków.

Związki występujące jako strony w niniejszym orzeczeniu mają prawo i obowiązek wzajemnej interwencji we wszelkich sprawach powstałych na tle niniejszego orzeczenia.

§ 7.

Termin ważności orzeczenia.

Orzeczenie niniejsze obowiązuje od dnia 14 grudnia 1936 r. do dnia 30 czerwca 1937 r.

Komisja Pojednawczo - Rozjemcza wzywa strony, aby w terminie do dnia 15 grudnia 1936 roku oświadczyły, czy orzeczenie przyjmują.

Na tym orzeczenie zakończono.

Przewodniczący
 Komisji Pojednawczo-Rozjemczej
 w Gdyni:

(—) Inż. Józef Helbrecht.

Ławnicy ze strony pracodawców:

- (—) A. Hryniewicki,
- (—) S. Skarżyński,
- (—) St. Strokowski.

Ławnicy ze strony pracobiorców:

- (—) Tusk Jan,
- (—) Sobczak,
- (—) Wł. Zborowski.

Gdynia, dnia 11 grudnia 1936 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oOo—

Z Kancelarii P. Prezydenta Rzeczypospolitej.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej przyjął w dniu wczorajszym delegację Unii związków zawodów wolnych w osobach: prezesa — mecenas Franciszka Paschalskiego, wiceprezesa — dr Stanisława Kapuścińskiego, inż. Adama Paprockiego, mec. Henryka Kąkolewskiego, i dr. M. Męczarskiej.

Następnie Pan Prezydent Rzeczypospolitej przyjął prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej w osobach: mec. Ludwika Domańskiego, St. Chomiczewskiego, Jana Morawskiego.

—oOo—

Z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że wydziały powiatowe oraz zarządy miejskie w niektórych wypadkach odmawiają wydawania zaświadczeń z pracy robotnikom, zwalnianym z robót publicznych, uzasadniając odmowę tym, że robotnicy ci nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

W związku z tym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w piśmie wystosowanym do wojewodów, przewodniczących wydziałów powiatowych i prezydentów miast stwierdziło, że w myśl art. 29 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, zakład pracy, z którym ubiegający się o zasiłek zabezpieczeniowy rozwiązał stosunek najmu pracy, obowiązany jest na żądanie robotnika wydać zaświadczenie w ciągu 24 godzin.

Z brzmienia tego postanowienia wynika, że obowiązek wydania zaświadczenia nie jest zależny od okoliczności, czy w myśl obowiązujących przepisów dany robotnik istotnie podlega obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia. Zaświadczenie takie ma znaczenie środka dowodowego, stwierdzającego okoliczność, że dany robotnik był zatrudniony w zakładzie pracy, nie przesądza zatem bynajmniej prawa do zabezpieczenia. O prawie tym orzekają właściwe władze, t. j. organa Funduszu Pracy.

Nieprzestrzeżenie przepisów art. 29 ustawy z dnia 18 lipca 1934 r. zagrożone jest sankcjami karnymi, przewidzianymi w art. 34 ust. (3) tej ustawy.

—oOo—

Z Ministerstwa Skarbu.

Wpływy z podatków bezpośrednich zwyczajnych w okresie pierwszych 9 miesięcy roku 1936/1937 osiągnęły kwotę 498.984 tys. zł, co w porównaniu z wpływami w tym samym okresie poprzedniego roku budżetowego w kwocie 431.654 tys. zł daje wzrost o 15,5%. Zaznaczyć należy, że do wpływów roku 1935/36 włączono — celem porównania — wpływy z tych dodatków, które obecnie scalone są z zasadniczymi stawkami podatkowymi, przed tym zaś pobierane były oddzielnie.

Stosując tę samą metodę porównawczą do poszczególnych podatków, otrzymamy w podatku gruntowym wzrost o 5,5% (w okresie 9 miesięcy r. 1935/36 — 47.011 tys. zł, w r. 1936/37 zaś 49.607 tys. zł), w podatku od nieruchomości — o 10% (69.204 tys. zł wobec 62.906 tys. zł), w podatku przemysłowym — o 10,4% (170.106 tys. zł wobec 154.531 tys. zł), wreszcie w podatku dochodowym — o 28,3% (184.694 tys. zł wobec 143.912 tys. zł). Wpływy z innych podatków bezpośrednich zwyczajnych, jak wojskowego, od uboju, od energii elektrycznej, odsetek od zaległości, grzywien i t. p. — wzrosły z 23.294 tys. zł w roku poprzednim do 24.873 tys. zł w okresie kwiecień — grudzień 1936 r., t. j. o 6,7%.

Łącznie wpływy z podatków bezpośrednich wyniosły, jak już wyżej podano, 498.984 tys. zł, co w stosunku do sum, preliminowanych na rok 1936/37, wynosi 76%, t. j. o 1% więcej od idealnego procentu wykonania budżetu za okres kwiecień — grudzień.

—oOo—

Z Ministerstwa W. R. i O. P.

W dniu 13 stycznia P. Minister W. R. i O. P. prof. W. Świętosławski przyjął delegację Naczelnej Organizacji Stowarzyszenia Techników Rzeczypospolitej w osobach: prezesa A. Taffa, wiceprezesa M. Wasilewskiego i gen. sekr. F. Bzowskiego.

Delegacja zapoznała P. Ministra z celami, zadaniami i z-dokonanymi pracami N. O. S. T., przedkładając jednocześnie memoriał w sprawie uprawnień techników, ochrony ich tytułu i zawodu.

Przedstawiciele N. O. S. T. argumentowali swoje tezy bliską realizacją samorządu świata technicznego oraz koniecznością dopełnienia reformy szkolnictwa przez nadanie uprawnień absolwentom szkół technicznych.

* * *

Na podstawie porozumienia z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego powiadamia się podległe władze, że uczniom klasy VIII Prywatnego Gimnazjum Męskiego Stowarzyszenia Dyrektorów Polskich Szkół Średnich Państwowych w Warszawie przysługuje prawo do odroczenia służby wojskowej z art. 63 p. 1 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

—oOo—

Z Ministerstwa Komunikacji.

Zliberalizowanie przepisów dotyczących bagażu ręcznego w dniu 1.I. 1936 r., kiedy to istniejące dotychczas maksimum bagażu ręcznego na głowę ustalone na 25 kg zostało zastąpione miarą „przestrzenną”, zezwalającą na zabranie bagażu ręcznego w ilości, zapełniającej półki nad miejscem do siedzenia i spód pod ławką, zajęta przez podróżnego, przyczyniło się do zawodowego przewozu dużych mas towarów pod pozorną postacią bagażu ręcznego.

Z liberalnego przepisu, nieprzewidującego już wyraźnej granicy maksymalnej w kilogramach, skorzystali zawodowi przewoźnicy towarów zwani frachciarzami, którzy jadąc za zniżonymi biletami, ważnymi na 10 przejazdów t. zw. abonamentowymi — trudnią się regularnym przewozem wielkich mas cenniejszego towaru lokowanego pod opieką przygodnych i uczynnych podróżnych w całym pociągu, w różnych przedziałach i klasach.

W ten sposób przewożone bywają przez jednego frachciarza towary w ilości 300, 500 a nawet 700 kilogramów, przyczym korzysta on na stacji załadowania i wydania z pomocy licznych towarzyszy lokujących i usuwających towar.

Przeciwdziałanie ze strony zarządu kolejowego, który ponosi szkodę z nieopłacenia właściwych stawek bagażowych lub towarowych, napotyka trudności, gdyż inni podróżni, jadący z frachciarzami, sądząc, iż wyrządzają dobrą przysługę towarzyszom podróży, przyznają się chętnie do nieswojego bagażu.

Ponieważ chodzi tu o zmniejszenie dochodów Skarbu Państwa, w celach zysków osobistych, zarząd kolei zwraca się do wszystkich pasażerów z apelem i przestrogą, by powodowani zbytnią grzecznością w stosunku do towarzyszy podróży nie utrudniali kontroli pociągowej uawniania niedozwolonego procederu frachciarskiego. Kolej przystąpiła już do energicznego rozprawienia się z tą zwyrodniałą formą przewozu, przy czym intencją kolei jest niecofanie liberalnego przepisu o rozmiarze bagażu ręcznego, pożytecznego dla ogółu podróżnych, a natomiast usunięcie powstałych na tym tle jaskrawych nadużyć.

Z Banku Polskiego.

W ciągu pierwszej dekady stycznia zapas złota w Banku Polskim wzrósł o 1,7 miln. zł do 394,6 miln. zł, stan pieniędzy zagranicznych i dewiz zaś — o 1,6 miln. zł do 31,3 miln. zł.

Suma wykorzystanych kredytów zmniejszyła się o 99,0 miln. zł do 756,6 miln. zł, przy czym portfel wekslowy obniżył się o 32,1 miln. zł do 649,2 miln. zł, portfel zdyskontowanych biletów skarbowych — o 23,7 miln. zł do 43,3 miln. zł, a stan pożyczek zabezpieczonych zastawami — o 43,2 miln. zł do 64,1 miln. zł.

Zapas polskich monet srebrnych i bilonu wzrósł o 7,5 miln. zł do 48,9 miln. zł.

Pozycje „inne aktywa” i „inne pasywa” — w związku ze sporządzeniem bilansu netto — uległy spadkowi, pierwsza o 17,4 miln. zł do 182,9 miln. zł, druga zaś — o 42,0 miln. zł do 298,8 miln. zł.

Natychmiast płatne zobowiązania zmniejszyły się o 17,9 miln. zł do 273,7 miln. zł.

Obieg biletów bankowych — w wyniku wyżej omówionych zmian — obniżył się o 47,4 miln. zł do 986,4 miln. zł.

Pokrycie złotem wynosi 34,02%.

Stopa dyskontowa 5%, od pożyczek zastawowych — 6%.

* * *

Obieg polskich monet srebrnych i bilonu przedstawiał się w dniu 10 b. m. następująco (w miln. zł — w nawiasie obieg w dn. 31 grudnia r. ub.): ogółem 412,1 (428,4), w tym: monety srebrne 328,4 (342,4), nikiel i brąz 83,7 (86,0).